

- Skarżąca twierdzi ponadto, że sporna decyzja Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym art. 9 i 10 rozporządzenia Aarhus (ze zmianami). Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji narusza jej prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zgodnie z konwencją z Aarhus i rozporządzeniem Aarhus (ze zmianami). Skarżąca utrzymuje ponadto, że akt administracyjny Komisji w rozumieniu rozporządzenia Aarhus ze zmianami stanowi naruszenie traktatów.
2. Zarzut drugi, podniesiony dodatkowo lub ewentualnie w stosunku do zarzutu pierwszego, dotyczący zaniechania działania przez Komisję w rozumieniu art. 265 TFUE w odniesieniu do KPEiK ocenionych, przyjętych i opublikowanych przez Komisję, w tym w szczególności do niderlandzkiego KPEiK.
- Nie podejmując działań w związku z wnioskiem skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożonym zgodnie z art. 265 TFUE, Komisja naruszyła pozytywne obowiązki ciążące na niej na podstawie traktatów, w tym w szczególności art. 3 TUE i art. 191 TFUE. Naruszenie to stanowi również rażące naruszenie międzynarodowego i europejskiego prawa zwyczajowego i traktatowego, w tym art. 3, 6 i 7 konwencji z Aarhus, art. 9 i 10 rozporządzenia Aarhus (ze zmianami) oraz decyzji VII/8f (ze zmianami) przyjętej w dniu 21 października 2021 r.
3. Zarzut trzeci oparty na zarzucie niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do oceny lub przyjęcia lub opublikowania przez Komisję niderlandzkiego KPEiK oraz niezapewnienia przez Komisję jego zgodności z konwencją z Aarhus.
4. Zarzut czwarty oparty na zarzucie niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia w sprawie zarządzania <sup>(3)</sup>.

- <sup>(1)</sup> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 328, s. 1).
- <sup>(2)</sup> Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów (Dz.U. 2006, L 264, s. 13), zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. (Dz.U. 2021, L 356, s. 1).
- <sup>(3)</sup> Zobacz odniesienie w przypisie 1 powyżej.

**Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2022 r. – Stichting Nationaal Kritisch Platform  
Windenergie/Komisja**

**(Sprawa T-344/22)**

(2022/C 311/17)

Język postępowania: angielski

**Strony**

*Strona skarżąca:* Stichting Nationaal Kritisch Platform Windenergie (Schettens, Niderlandy) (przedstawiciel: G. Byrne, Barrister-at-Law)

*Strona pozwana:* Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej skarżącej pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r., odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ponieważ owa decyzja narusza traktaty;

- ponadto lub ewentualnie – stwierdzenie, że Komisja w sposób niezgodny z prawem zaniechała działania w rozumieniu art. 265 TFUE;
- stwierdzenie, że ponieważ niderlandzki krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu (zwany dalej „KPEiK”) nie jest zgodny z konwencją z Aarhus, został on bezprawnie oceniony lub przyjęty lub opublikowany przez Komisję, wobec czego narusza prawo Unii oraz prawo międzynarodowe lub jest niezgodny z prawem;
- stwierdzenie, że Komisja uchybiła ciężącym na niej na podstawie prawa Unii i prawa międzynarodowego pozytywnym obowiązkom podjęcia koniecznych i odpowiednich środków w celu zajęcia się kwestią niezgodności niderlandzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus lub zaradzenia tej niezgodności;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999<sup>(1)</sup> nie nadaje skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym jej art. 7, i jako takie jest niezgodne z prawem Unii i prawem międzynarodowym w dziedzinie ochrony środowiska, wobec czego jest bezprawne;
- zważywszy na niezgodność KPEiK, a w szczególności niderlandzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus, stwierdzenie, że niewypełnienie przez Komisję obowiązków wynikających z rozporządzenia (UE) 2018/1999 stanowi naruszenie tego rozporządzenia, naruszenie konwencji, a ponadto naruszenie traktatów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji zakomunikowanej skarżącej w piśmie z dnia 1 kwietnia 2022 r., ponieważ narusza ona traktaty i prawo ochrony środowiska. W grudniu 2021 r. skarżąca złożyła do Komisji wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w zakresie wskazanych w nim kwestii dotyczących prawa ochrony środowiska. W odpowiedzi na wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej Komisja uznała ów wniosek za niedopuszczalny. Skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji w tym zakresie jest z gruntu wadliwa, stanowi naruszenie prawa Unii i prawa międzynarodowego w dziedzinie ochrony środowiska oraz narusza traktaty. Skarżąca utrzymuje, że Komisja narusza pozytywne i negatywne obowiązki ciężące na niej na podstawie traktatów i prawa międzynarodowego, w tym art. 3, 6 i 7 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencji z Aarhus). Skarżąca twierdzi ponadto, że sporna decyzja Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady<sup>(2)</sup>, lub obowiązki spoczywające na niej na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999. Skarżąca podnosi poza tym, że decyzja Komisji narusza jej prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości zgodnie z konwencją z Aarhus i rozporządzeniem Aarhus (ze zmianami).
2. Zarzut drugi dotyczący zaniechania działania przez Komisję w rozumieniu art. 265 TFUE w odniesieniu do KPEiK ocenionych, przyjętych i opublikowanych przez Komisję, w tym w szczególności w odniesieniu do spornego niderlandzkiego KPEiK. Nie podejmując działań, Komisja narusza obowiązki ciężące na niej na podstawie traktatów i prawa międzynarodowego, w tym art. 3, 6 i 7 konwencji z Aarhus. Skarżąca twierdzi ponadto, że bezczynność Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym między innymi art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 (ze zmianami).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że niezapewnienie przez Komisję pełnej zgodności niderlandzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus oznacza, iż wspomniany KPEiK został – i pozostawał w całym istotnym okresie – oceniony, przyjęty i opublikowany z oczywistym naruszeniem prawa Unii i prawa międzynarodowego, wobec czego jest bezprawny. W tym względzie skarżąca twierdzi ponadto, że nieprzyjęcie lub niepodjęcie przez Komisję odpowiednich środków w celu zajęcia się powyższymi kwestiami lub w celu naprawienia ich stanowi zaniechanie Komisji z naruszeniem art. 265 TFUE.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 nie nadaje skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym jej art. 7, i jako takie jest niezgodne z prawem Unii i prawem międzynarodowym w dziedzinie ochrony środowiska. Skarżąca twierdzi dodatkowo lub ewentualnie, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 narusza traktaty. W związku z tym skarżąca podnosi, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 powinno zostać uznane za niezgodne z prawem.

- (<sup>1</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 328, s. 1).
- (<sup>2</sup>) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

### Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2022 r. – Föreningen Svenskt Landskapsskydd/Komisja

(Sprawa T-346/22)

(2022/C 311/18)

Język postępowania: angielski

#### Strony

Strona skarżąca: Föreningen Svenskt Landskapsskydd (Höganäs, Szwecja) (przedstawiciel: G. Byrne, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Komisja Europejska

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej skarżącej pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r., odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ponieważ owa decyzja narusza traktaty;
- ponadto lub ewentualnie – stwierdzenie, że Komisja w sposób niezgodny z prawem zaniechała działania w rozumieniu art. 265 TFUE;
- stwierdzenie, że ponieważ szwedzki krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu (zwany dalej „KPEiK”) nie jest zgodny z konwencją z Aarhus, został on bezprawnie oceniony lub przyjęty lub opublikowany przez Komisję, wobec czego narusza prawo Unii oraz prawo międzynarodowe lub jest niezgodny z prawem;
- stwierdzenie, że Komisja uchybiła ciężącym na niej na podstawie prawa Unii i prawa międzynarodowego pozytywnym obowiązkom podjęcia koniecznych i odpowiednich środków w celu zajęcia się kwestią niezgodności szwedzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus lub zaradzenia tej niezgodności;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 (<sup>1</sup>) nie nadaje skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym jej art. 7, i jako takie jest niezgodne z prawem Unii i prawem międzynarodowym w dziedzinie ochrony środowiska, wobec czego jest bezprawne;
- zważywszy na niezgodność KPEiK, a w szczególności szwedzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus, stwierdzenie, że niewypełnienie przez Komisję obowiązków wynikających z rozporządzenia (UE) 2018/1999 stanowi naruszenie tego rozporządzenia, naruszenie konwencji, a ponadto naruszenie traktatów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.